

bindelse med nogen af de i Bekjendtgjørelsen omhandlede Havne, eller som paa Reisen har modtaget Personer fra noget saadant Skib, paa dansk Eoterritorium heise Kvarantæneslag. Her har jeg nogen Betænkelse med Hensyn til den første Bestemmelse, om den ikke turde være noget streng. Vi maa erindre, at § 14 slutter sig som alle de andre Paragrafer til Straffebestemmelserne i Lovforslaget § 39, og altsaa vil en Overtrædelse af § 14, 1ste Stykke være at straffe med Fængsel eller under særdeles formildende Omstændigheder med Bøder af indtil 1,000 Kr. Efter § 14 skal, saasnart Justitsministeriet har udfærdiget en Bekjendtgjørelse, hvorefter Bestemmelsen træder i Kraft, ethvert Skib, som ankommer derfra eller har staaet i Forbindelse med nogen af de i Bekjendtgjørelsen nævnte Havne, heise Kvarantæneslag, og heises det ikke, skal Skipperen i Fængsel eller multies. Men hvorledes vil det i de fleste Tilfælde være muligt for en Skipper at vide, at en saadan Bekjendtgjørelse er udstedt? Han vil have kunnet være 14 Dage eller en hel Maaned undervejs, saa at jeg tror, at det vil være for strengt uden Videre at sige, at han skal straffes for en Forseelse, som han i de fleste Tilfælde ikke kan gjøre ved. Jeg synes, at det vilde være rettere at stille Fordingen saaledes, at man siger, at Skipperen paa ethvert Skib, som afgaar fra en Havn, efterat Bekjendtgjørelsen er udstedt, eller fra en Havn, hvor Skipperen maatte vide eller har Formening om, at der hersker en af de smitsomme Sygdomme, skal under Strafsansvar efterkomme denne Bestemmelse, men nærmere synes jeg ikke godt, at man kan komme ham. Endelig staa der, at Skipperen skal heise Kvarantæneslag, naar han staaer dansk Kyst i Sigte eller er paa dansk Eoterritorium. Jeg tør ikke have nogen Formening om, hvorvidt denne Fording er nødvendig; men for mig stiller det sig kun saaledes, at alle de Skibe, der passere Sundet, uden Hensyn til, om de isvrigt have Nogetsomhelst med den danske Stat at gjøre, jo saa ogsaa skulle heise Kvarantæneslag, naar de have Syge ombord; men det er en Bestemmelse, der i alt Fald ikke kan overholdes. Maaske er den sat, for at det kan blive muligt for Lodsene at tage sig lagt, men hvorledes den kan overholdes, er mig ikke klart. Det er kun disse smaa Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gjøre, men ellers har jeg Intet at bemærke til Lovforslaget.

Tessen: Jeg tror, der skal meget stærke Grunde til for i en Tid som vor at indskrænke de frie Samfærdsels- og Omsetningsforhold, og naar man derfor ikke stiller sig paa samme Standpunkt som den ærede Kommission, hvis Betænkning, som jeg har læst med megen Interesse, foreligger, og som gaar ud fra, at de Foranstaltninger, der hidtil have været trufne i Kvarantænebestemmelserne i Koleraloven, i Lov om gul Feber, og i Kvaran-

tæneanordningen af 8de Februar 1805, have været tilstrækkelige til og have været Marsag til, at vi her i Landet ere blevne fri for Udbredelsen af flere epidemiske Sygdomme, vil man ganske vist have nogen Betænkelse ved at gaa ind paa denne Lov; gaar man derimod ud fra samme Standpunkt som den ærede Kommission, et Standpunkt, som den høitærede Minister har tiltraadt ved at forelægge Loven, skal jeg villig erkende, at den hele Sag er behandlet med tilbørlig Hensyntagen til at gjøre Indskrænkningerne i Samfærdselsforholdene saa ringe som mulig og Lovforslaget affattet i det Hele taget med megen Moderation, ligesom ogsaa under denne Forudsætning Loven i det Hele er saaledes, at den vist kan tiltrædes, Altsammen dog med Reseration af de forskjellige Smaaændringer, som den ærede sidste Laler har omtalt. Ligeledes skal ieg erkende, at Forordningen af 8de Februar 1805 nu er saa gammel og indeholder saa mange Bestemmelser, som ikke længere kunne have Gyldighed eller kunne komme til Anvendelse, at der deri kunde være Grund til at komme til en ny Lovgivning om dette Forhold. Men naar Anledningen til, at dette Lovforslag er forelagt, har været den, at der var udbrudt en pestagtig Sygdom i Rusland for et Aarsid siden, tror jeg nok at turde sige, at Skræcken for denne Sygdom allerede tidlig lagde sig, idet det mere og mere fremgik af de Beretninger, man modtog, at Faren for Sygdommen var opstillet navnlig fra tybsk Side stærkere end den i Virkeligheden var, og at den Sygdom, som herskede, i Grunden ikke var Andet end den Sygdom, som efter de klimatiske Forhold nebe ved Volgastoden efter de overordentlig ugunstige Forhold, hvorunder den hele Befolkning der lever, saa godt som aarlig vender tilbage der. At samme blev stildret saa stærkt, hidrørte vistnok tilbels fra politiske Grunde, tildels fra en Frygt for, at Rusland ikke var bleven tilstrækkelig svækket ved den tyrkiske Krig, og at det kunde have godt af endnu at lide et stort Tab, hvilke Tab vist have været ganske uhyre. Henseende til, at dette har været Anledningen til, at Kommissionen blev nedsat, kan jeg ikke noksom paastjønne, at Ministeren ikke viste sig isjor eller iaar at have været saa stærkt betagen af Frygt, som man har været andre Steder i Europa, saa at de Foranstaltninger, der bleve trufne mod Indførelsen af denne pestagtige Sygdom her i Landet, jo vare meget moderate, og navnlig kan man ikke noksom paastjønne, at Forbud mod Indførsel fra Østershavnene i Rusland eller Ankomst af Stibe derfra ikke blev udstedt. Jeg har imidlertid i det Hele ikke den Tro, som Kommissionen har havt, at den Omstændighed, at man har saadanne Love, der indskrænke Samfærdslen, egentlig er Marsagen til, at man her i Landet og andre Steder er bleven fritagen for det Slags Sygdomme. Dette ligger vistnok for den aller væsentligste Del i ganske andre Forhold. Der er i alt